

1005 – 5. oktober

Hvis dere dør legemets gjerninger ved Ånden, skal dere leve. Rom 8: 13.

Her viser apostelen oss nå den rette kraften til å seire over kjødet, og til trøst og veiledning for dem som kjenner sin egen svakhet og avmakt i striden.

Hvis vi skal overvinne og døde kjødets sterke lyster, kreves det noe ganske annet enn menneskelig kraft. Når Luther taler om å døde kjødet ved Ånden, sier han at vi, når fristelsen møter oss, skal «huske på Guds ord og styrke oss mot fristelsene ved troen på syndenes forlatelse».

Å, om vi alle kunne huske dette når det blir mørkt og står ille til med oss! Vi erkjenner at vi mangler all kraft i striden. Kjenner bare hvordan kjødet herjer i oss, så vi ofte faller og gjør det som er galt. Vi opplever det som om Gud var død og forsvunnet fra verden. Å, om vi da kunne huske på dette!

For det er nå vi skal holde opp med vår egen strid, og straks vende oss i en annen retning, og bare høre om Guds store nåde i Jesus Kristus. Nå vende oss til evangeliet og alle nådens hjelpemidler, for å gjenopprette troens fred som vi nå holdt på å miste.

Nå skal vi vende oss bort fra alle tanker både om vår egen kraft og om vår skrøpeligheit, og bare vende oss til Gud med dette éne spørsmålet: Gud, får jeg din nåde? Får jeg din forlatelse for alt?

På dette spørsmålet må vi ha et konkret svar, før vi kan få noen kraft. Men da gjelder det at vi ikke søker dette svaret i våre følelser, men bare i Guds eget ord. Og hvis du nå får den trøsten at Gud er din venn og Far, så overlat da også til ham det å seire over fristelsene dine.

Dette er hemmeligheten med den kraften som seirer. Så lenge du tror at du selv kan utrette noe, får du stadig bare falle. Så stor nidkjærhet har vår Far i himmelen for at hans nåde skal forherliges, at han heller lar et pent rettskaffent liv bli knust, før han gir sin ære til noen skapning.

Den lærdommen vi høster av all vår kamp for å døde kjødet, blir alltid at det er bare Herren som har makt til dette. At det er Herren som gjør dette. Selv om det ofte foregår slik at han vekker en trang og nød i hjertet vårt for at dette må skje. Vekker hos oss en fattig ånd og tro, villighet og bønn. Men minner oss så om at vi må søke alt dette bare hos ham.

Og når det er kommet så langt at vi i troen inderlig ønsker all nåde og kraft bare fra ham, da utfører han alltid sitt verk, og dør kjødet i oss. Men på den måten han ser er mest tjenlig for den enkelte av oss.

Hører han bønnen vår, og gir oss nåde og kraft til å vende oss bort fra ugudelighet og verdslig lyst, da dødes kjødet vårt. Men trekker han sin kraft bort fra oss, og overlater oss til å siktes av Satan, da dødes også vårt kjød. Da dødes det dypeste i det gamle mennesket; den sterke innbilningen om vår egen kraft.

Kjødets gjerninger, som skal dødes, er alle former for utslag fra vår fordervede natur. Det blander seg inn i våre tanker, ord og handlinger, og alt som rører seg i vårt sinn. Kjødet må altså alltid dødes.

I Gal 5 nevnes mange eksempler på «kjødets gjerninger». Men selv om det ikke alltid er fristelsen til å gjøre grove synder, som frister deg. Så har du alltid en omfattende, inngrodd selvopptatthet og

egenkjærlighet dypt rotfestet i hjertet ditt. Egne meninger, egen vilje og æresyke, som du alltid må være på vakt mot.

Dette litt finere indre fordervet blir som regel lettere glemt, enn det utvortes og mer grove. Men er likevel selve kilden til alt ondt. Derfor må vi alltid ta dette alvorlig, og være spesielt oppmerksom på det. Og husk alltid på at det du selv tenker, vil og mener, er det første du bør være mistenksom overfor. Du må prøve det på Guds ord og døde det med Åndens kraft.

Du fristes kanskje til å bli irritert og utålmodig overfor andre mennesker. Da er det om å gjøre at du husker på alt det Gud har forlatt hos deg, og at du da også må kunne tilgi din neste. Kanskje du fristes til å opphøye deg på grunn av din forstand, dine evner, lærdom, kunnskap og dyktighet. Husk da på at Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde.

Kanskje du fristes til fråtseri og urent begjær. Da må du huske på at du er et hellig tempel for Gud, og at det ikke må bli urent. Men først og sist huske at du lever i Guds evige nåde og samfunn, og derfor bør leve slik at du ærer ham. Kanskje du fristes til gjerrighet og egen vinning i handel og arbeid. Kom da i hu at du er arving til himmelen, som bør være opptatt med det som er der oppe.

På denne måten er det i sannhet alltid noe område hvor vi må døde kjødet. Det fører da også ofte til bitre lidelser, og krever derfor en uendelig tålmodighet. Men salige er de som holder ut inntil enden! De er Guds barn og himmelens arvinger. Om det ofte er bittert, så er det et herlig syn for Gud, engler og alle de hellige, når f. eks. et ungt menneske, som verden og all dens lyst har betydd alt for, nå for Herrens skyld vender seg bort fra alt dette.

Eller når et menneske, som av natur har vært svært selvopptatt, nå strir mot seg selv, og lar Guds og sine foresattes vilje gå foran sin egen. Når et menneske som har vært selvopptatt og hovmodig, gjennom Åndens tukt er blitt enkel og fordringsløs. Å, for et herlig syn, når den selvsikre og hissige begynner å tukte seg selv. Og blir forsiktig, ydmyk og saktmodig o. s. v.

Når menneskene på denne måten for nådens skyld går rett imot sin egen natur, og kjemper mot seg selv, da ser vi virkelig hva det er å døde kjødets gjerninger ved Ånden.

Og disse skal leve, sier apostelen. Disse skal innta himmelen. Skal, etter en kort tid i kamp med å døde kjødet, få det evige liv hos Gud, sammen med hans engler og alle de hellige, i en uendelig salighet.